

nikation mellem repræsentanterne for ledelse og ansatte, og det nævnes, at ledelsen særlig bør give information om sådanne spørgsmål som beskæftigelsesmuligheder, arbejdsbeskrivelser, arbejdspladsindretning, uddannelsesmuligheder, avancementsmuligheder, ulykkesforebyggelse, velfærdstjeneste og sociale ordninger.

I komiteen blev foreslået en del ændringer i bureauets udkast. Der var dog ikke ved behandlingen af disse ændringsforslag, der dels blev vedtaget, dels forkastet, tale om dybtgående uoverensstemmelser, som tilfældet var ved behandlingen af udkastet vedrørende klagebehandlingen.

Regeringsrepræsentanterne fra Norge, Danmark og Sverige fremsatte forslag om, at der i henstillingen optoges en bestemmelse, der opfordrede til særlig uddannelse i kommunikationsmetoder, såvel som i de emner, hvorom der bør informeres og konsulteres. Et lignende forslag blev fremsat af fagforeningsgruppen. Da dette blev vedtaget, blev det foran nævnte forslag trukket tilbage.

I konferencens plenum blev forslaget til henstilling vedrørende kommunikation inden for virksomheden enstemmigt vedtaget.¹⁾

6. Den størst tilladte vægt, der må bæres af en enkelt arbejder.

(Engangsbehandling).

ILO afholdt i begyndelsen af 1966 en teknisk konference, der skulle overveje spørgsmålet om eventuel fastsættelse af et maksimum for vægten af den byrde, en enkelt arbejder burde transportere eller løfte.

På grundlag af den fra ekspertkomiteen modtagne rapport med de kommentarer, som senere var indhentet hos medlemslandene, havde arbejdsbureauet udarbejdet en rapport, der tjente som arbejdsdokument for en engangsbehandling af det pågældende emne ved konferencen i 1967.

Under komitédrøftelserne blev det fra forskellig side kritiseret, at de foreslåede instrumenter indeholdt en særlig regel for

kvinder, idet det blev gjort gældende, at dette var en forskelsbehandling, og at instrumenterne i forvejen ydede den nødvendige beskyttelse i bestemmelsen om, at ingen arbejder måtte sættes til et arbejde, der indebar risiko for pågældendes helbred. Efter at komiteen havde konsulteret ILOs juridiske rådgivere om forskelsbehandlingsspørgsmålet og fået deres tilkendegivelse af, at der efter ILOs bestemmelser og normer ikke her var tale om diskriminering, sættes spørgsmålet under afstemning. 150 afstod fra at stemme, mens 100 stemte for udeladelse af særreglen vedrørende kvinder, 100 for bibeholdelse. Særreglen blev herefter bibeholdt.

Komiteens konventionsudkast, der af konferencen blev vedtaget med 196 stemmer for, 74 imod, mens 54 afstod fra at stemme, fastslår, at de medlemsstater, der ratificerer konventionen, skal tage de nødvendige skridt med hensyn til at sikre at arbejdere, der antages til manuel transport af byrder — bortset fra helt lette byrder — får tilstrækkelig oplæring eller instruktion i egnede arbejdsmetoder, således at helbredsmæssigt uheldige følger undgås og ulykkestilfælde forebygges. Det fastslås endvidere, at en arbejder ikke må sættes til manuel transport af byrder, der kan udsætte hans sundhed eller sikkerhed for fare, ligesom det anbefales, at der i videst muligt omfang anvendes egnede tekniske hjælpemidler for at begrænse eller lette sådan transport. Anvendelse af unge mennesker og af kvinder til manuel transport skal endvidere begrænses, for så vidt der er tale om andet end lette byrder; såfremt de pågældende personkategorier er beskæftiget med sådant transportarbejde, skal maksimum for den byrde, de må bære, sættes væsentlig lavere end for voksne mandlige arbejdere.²⁾

Komiteens udkast til henstilling blev af konferencen vedtaget med 267 stemmer for, 8 stemmer imod, mens 51 afstod fra at stemme. Henstillingen fastslår blandt andet, at der så hurtigt som muligt træffes foranstaltning til nedsættelse af det maksimum af den maksimale vægt til 55 kg i alle tilfælde, hvor der måtte forekomme manuel transport af byrder over denne vægt. Det

¹⁾ Se bilag 1, pp. 1503-1507.

²⁾ Se bilag 1, pp. 1495-1498.